

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Dijane Bađure, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja G, p, Z. d.o.o., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/20-01/428, urbroj: 401-01/10-20-4 od 7. srpnja 2020., uz sudjelovanje zainteresirane osobe odvjetnika M. Ž. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 30. listopada 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/428, urbroj: 401-01/10-20-4 od 7. srpnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika poništeno je rješenje trgovačkog društva G. p. Z. d.o.o., klasa: GPZ-05-20-1087, urbroj: 00-20-002 od 6. svibnja 2020. (točka 1. izreke). Točkom 2. izreke djelomično je odobreno odvjetniku M. Ž. pravo na pristup preslici ugovora o radu, klasa: GPZ-05-19-13, urbroj: 07-04-02-19-001 od 3. rujna 2019. na način da se na istom prekriju adresa, osobni identifikacijski broj te vlastoručni potpis radnice te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija. Točkom 3. izreke odbačen je zahtjev žalitelja u dijelu zahtjeva kojim traži dostavu podataka o prethodno provedenom javnom natječaju, a u točki 4. naloženo tužitelju da postupi sukladno točki 2. izreke tog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti tog rješenja.

Tužitelj u tužbi navodi da nema status tijela javne vlasti jer ne raspolaže javnim sredstvima. Upućuje na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, članak 4. točka 3., članak 6. stavak 7., a posebno članak 5. stavak 1. istog. Navodi da kao pravna osoba obavlja svoje poslovanje temeljem koncesije koja mu je dodijeljena na temelju javnog i otvorenog natječaja na koji se mogao javiti bilo tko. U Republici Hrvatskoj postoje brojna trgovačka društva u privatnom vlasništvu koja temeljem koncesije obavljaju istu djelatnost kao tužitelj. Tužitelj je pravna osoba koja posluje na energetskom tržištu na kojem postoji konkurencija među energentima, prvenstveno između električne energije, plinske i toplinske energije koja dolazi iz toplovodne mreže te se s dobavljačima navedenih energenata konkurentno „bori“ na tržištu. Tuženik navodi kako iz sudskog registra proizlazi da je osnivač tužitelja Z. h. d.o.o. pa

da zbog toga ne nalazi razloge za odstupanje od ustaljene sudske prakse koja govori o raspolaganju javnim sredstvima, iz čega bi se moglo zaključiti da tuženik smatra ili da tužitelj samim tim prima javna sredstva od istoga ili da samim tim što je u vlasništvu pravne osobe koja je u vlasništvu jedinice lokalne samouprave tužitelj postaje tijelo javne vlasti. Takav zaključak ne proizlazi iz zakona, odnosno ne proizlazi iz članka 5. stavka 2. Zakona budući se u istom vezano spominju isključivo pravne osobe kojima je osnivač Republika Hrvatska, jedinica lokalne ili područne samouprave, a Z. h. d.o.o. to svakako nije. Isključivo Z. h. d.o.o. ima status pravne osobe osnovan od strane jedinice lokalne samouprave. U nastavku postupka analizira presude ovog Suda na koje se tuženik poziva te smatra da iste nisu u konkretnom slučaju primjenjive. Čak i kada bi se uzelo da je tužitelj tijelo javne vlasti, što nije, jasno je da bi u konkretnom predmetu trebalo provesti test razmjernosti te provjeriti preteže li javni interes nad interesom za očuvanje osobnih podataka zaposlenika tužitelja. Kako podnositelj zahtjeva nije obrazložio iz kojeg razloga traži podatke, a iz samog zahtjeva se može iščitati da se ne traže općenito podaci o raspolaganju sredstvima, već da ga zanimaju podaci o konkretnoj osobi te podaci o konkretnom natječaju, to proizlazi da se radi o nečijem privatnom interesu pa unatoč skrivanju određenih podataka, kako to nalaže tuženik, podnositelju bi bili dostupni drugi podaci koji se povezuju sa samom zaposlenicom tužitelja, a svakako onaj o njenom radnom mjestu i poziciji u hijerarhijskoj shemi tužitelja. Predlaže osporeno rješenje poništiti, odnosno oglasiti ništavim jer je doneseno u stvari o kojoj se ne može rješavati u upravnom postupku jer tužitelj nije tijelo javne vlasti, tj. javnopravno tijelo te da se naloži tuženiku da tužitelju naknadi troškove spora zajedno sa zakonskim zateznom kamatama.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se trgovačka društva koja se nalaze u posrednom vlasništvu Republike Hrvatske, odnosno tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave smatraju tijelima javne vlasti. Stoga se ne može prihvatiti tvrdnja tužitelja da ne bi bio obveznik postupanja po Zakonu o pravu na pristup informacijama, a u odnosu na navode tužitelja o potrebi provođenja testa razmjernosti i javnog interesa ističe se da podaci o imenu i prezimenu zaposlenika tijela javne vlasti ne predstavljaju zaštićene osobne podatke, a test razmjernosti i javnog interesa je proveden u odnosu na podatke o adresi, osobnom identifikacijskom broju te potpisu radnice, kako je to obrazloženo osporenim rješenjem. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu, odvjetnik M. Ž., nije Sudu dostavio odgovor na tužbu.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o tužbi u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu Sud nije vezan razlozima tužbe, Sud ocjenjuje da tužbeni prigovori nisu doveli u sumnju ocjenu tuženika kako je tužitelj tijelo javne vlasti koje je obveznik postupanja po Zakonu o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj: 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI).

Člankom 5. točkom 2. ZPPI-a propisano je da su tijela javne vlasti u smislu tog Zakona tijela državne uprave, druga državna tijela, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja i sl.), kao i trgovačka

društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

Proizlazi dakle da su naprijed navedenim člankom Zakona propisani različiti kriteriji za utvrđivanje je li pravni subjekt od kojeg je tražena informacija tijelo javne vlasti u smislu ZPPI-a. Polazeći od tužbenih navoda i mjerodavnog materijalnog prava, za ocjenu radi li se o tijelu javne vlasti u konkretnom slučaju, Sud nalazi relevantnom naprijed citiranu odredbu ZPPI-a kojom se tijelom javne vlasti smatraju pravne osobe koje obavljaju javnu službu.

Tužitelj navodi da je pravna osoba koja svoje poslovanje obavlja temeljem koncesije, o čemu prilaže ugovor o koncesiji za obavljanje energetske djelatnosti distribucije prirodnog plina.

Naime, prema odredbi članka 38. stavka 1. Zakona o tržištu plina (Narodne novine, broj: 18/18. i 23/20.) koncesija za distribuciju plina je koncesija za javne usluge u smislu propisa kojima se uređuju koncesije.

Javna služba u smislu citirane odredbe ZPPI-a, s kojom se prema ocjeni Suda može izjednačiti pojam javne usluge iz Zakona o tržištu plina, je djelatnost koja je po svojoj prirodi usmjerena zadovoljavanju općih društvenih potreba te je kao takva određena pravnom normom, koja oba uvjeta su u konkretnom slučaju ispunjena. Radi se o koncesioniranoj javnoj službi koju obavlja određeni subjekt radi gospodarskog iskorištavanja javnog dobra u općem interesu.

Budući je tužitelj nesporno koncesionar na temelju Zakona o tržištu plina, to se smatra tijelom javne vlasti te obveznikom postupanja po ZPPI-u. Stoga prigovori tužitelja o vlasničkoj strukturi nisu od utjecaja na rješavanje ovog spora.

Nadalje, osnovano tuženik upućuje na odredbu članka 15. stavak 2. točke 4. u svezi s odredbom članka 16. stavak 1. ZPPI-a, kojom je propisano da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

Člankom 16. stavak 1. ZPPI-a propisano je da je tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informacijama iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. i 4. ovog Zakona dužno prije donošenja odluke provesti test razmjernosti i javnog interesa. Nadalje, stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno je utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4., da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićeni interes, informacija će se učiniti dostupnom.

Analizirajući razloge zbog kojih je zainteresiranoj osobi onemogućen pristup traženim podacima, osnovano tuženik upire na odredbe Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ koja je u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama od 25. svibnja 2018.

Naime, imajući u vidu odredbe Opće uredbe o zaštiti podataka tuženik je, sukladno ovlaštenju propisanom odredbom članka 25. stavka 5. ZPPI-a, proveo test razmjernosti i javnog interesa te po ocjeni ovog Suda pravilno zaključio da u odnosu na podatak o adresi, osobnom identifikacijskom broju i vlastoručnom potpisu ne prevladava javni interes, već prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a, dok podaci o imenu i prezimenu zaposlenika tijela javne vlasti ne predstavljaju zaštićene osobne

podatke, zbog čega je i djelomično odobrio pristup traženim informacijama na način kako je to određeno točkom 2. izreke rješenja tuženika.

Također, treba reći da sukladno odredbi članka 18. stavka 4. ZPPI-a korisnik nije dužan navesti razlog zbog kojeg traži pristup informaciji pa se tužbeni navodi da podnositelj zahtjeva nije obrazložio iz kojeg razloga traži pristup informaciji ocjenjuju neosnovanim.

Nadalje, Sud ocjenjuje da nema mjesta oglašavanju osporenog rješenja ništavim jer nije ispunjen niti jedan od taksativno propisanih uvjeta iz članka 128. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09.).

Konačno, prema odredbi članka 79. stavka 1. ZUS-a, troškove spora čine opravdani izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu spora. Troškovi spora obuhvaćaju nagradu za rad odvjetnika i drugih osoba koje imaju pravo na zakonom propisanu naknadu.

Osim što tužitelj nije uspio u ovom sporu istog zastupa zaposlenik društva pa ovdje nema troškova koji bi se mogli naknaditi sukladno naprijed citiranoj odredbi ZUS-a.

Slijedom navedenog, valjalo je, pozivom na odredbu članka 57. stavka 2. ZUS-a, odlučiti kao u točki I. izreke, a odluka o troškovima spora (točka II. izreke) utemeljena je na odredbi članka 79. stavka 1. i 4. istog Zakona.

U Zagrebu 30. listopada 2020.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.